MEDICINA TG. MUREȘ

Paradoxuri ! ?

De aproape **doi ani**, sportivii de la I.M.F. Tg. Mureș activează sub insemnele clubului universitar Medicina. Ei **au** obținut rezultate bune îndeosebi la scrimă (un campion mondial de tineret la spadă, Anton Pongraț, și un loc II în campionatul diviziei A la aceeași probă), baschet (două echipe în „B", una de băieți și alta de fete), handbal (locul 2 în campionatul masculin al diviziei B), volei (fetele locul II în „B") și fotbal (locul II în „C", neînvinsă). Mai departe...

Cunoscînd condițiile excelente de care beneficiază sportivii acestui club (o sală și o hală de sport, terenuri de volei, de baschet, de fotbal, de handbal și de tenis, pistă și sectoare pentru atletism etc.) ne-a surprins absența din activitatea de performanță a unor ramuri sportive cu tradiții în oraș. De pildă — atletismul. La Tg. Mureș s-au format cîțiva atleți de bună reputație ca **Andrei Demeter** (campion al țării la suliță), **Andrei Barabaș** (printre fruntași în probele de 5 000 și 10 000 m) și, mai recent, **Iosif Naghi**, campion la disc. La Medicina Tg. Mureș, însă, atletismul este ca și inexistent: doar 14 legitimați și nici un sportiv cu clasificare superioară (nici măcar de categoria a II-a ! ?).

Îl rugăm pe secretarul clubului, **prof. Borbeli**, să ne explice acest fenomen:

— Ce-aș putea să vă spun ?... Atletism s-ar putea face și la noi în club, dar nu ne vin elemente. Iată: de cînd a luat ființă clubul, încă n-a apărut nici un atlet de categoria I.

— Deci, dv. așteptați atleți de-a gata. Dacă nu se ivesc, renunțați la ideea de a avea și o secție de atletism puternică ?

Secretarul clubului nu ne-a răspuns.

— Aveți chiar sub ochii dv. un exemplu foarte bun, care ar fi rezolvat problema atletismului. Cel al antrenorului de scrimă, prof. Andrei Cacuci... Anton Pongraț, Suzana Saplontai și mulți **dintre** scrimerii fruntași ai **clubului** au activat la I.M.F. înainte **de a** deveni studenți.

— Da, într-adevăr, este un exemplu bine ales. Din păcate, nu ne-am gîndit la el. Nici noi și nici antrenorul de atletism, asistentul Joszef Zöldes.

Am analizat împreună cu secretarul clubului și activitatea secției de gimnastică. Situația este asemănătoare cu cea de la atletism. Reprezentanții „Medicinei" nu prea se văd. Numele lor nu apar nici măcar printre finaliștii campionatelor republicane universitare.

— Cine se ocupă de gimnastică ?

— Tot asistentul Zöldes...

— Atletism și gimnastică cu un singur antrenor ?

— Ca să vă spun sincer, asistentul Zöldes mai răspunde și de o altă secție, cea de schi. Aproape toți campionii regionali sînt pregătiți de el. Sînt studenți la noi, la Medicina. Ce vreți, Zöldes este un pasionat !

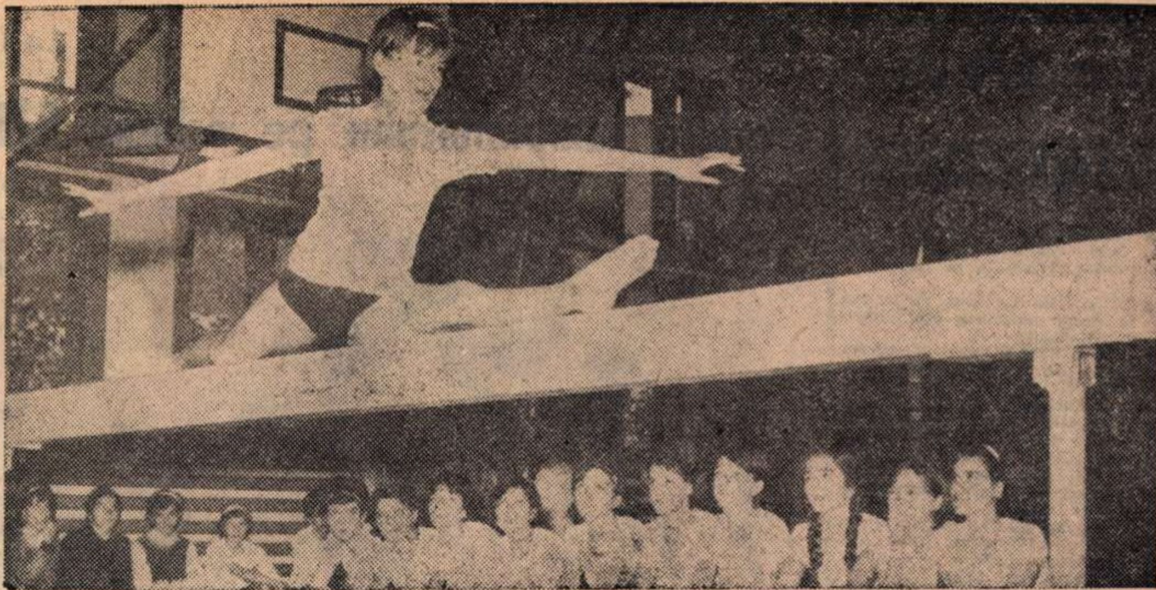
— Aici nu-i vorba numai de pasiune. Și, la urma urmei, în ce ramură de sport este specializat tovarășul Zöldes ?

Secretarul clubului întîrzie cu răspunsul.

— În haltere...

Din surpriză în surpriză ! Parcă ne e teamă să mai formulăm o nouă întrebare. Îi împărtășim tovarășului Borbeli concluzia firească la care ar fi ajuns oricine lua cunoștință de situația prezentată mai sus: **Cu un asemenea sistem paradoxal de organizare a muncii, clubul universitar Medicina Tg. Mureș nu va ajunge niciodată să aibă atletism sau gimnastică de performanță. Organele de resort din Ministerul Învățămîntului ce părere au ?**

TIBERIU STAMA

Frumusețea, grația și dezvoltarea armonioasă sînt atribute ale celor ce au practicat de mici exercițiile fizice

Foto: V. Bageac

SCRISOARE CĂTRE CÎȚIVA PĂRINȚI

Dragi părinți,

Emoțiile începutului de an școlar au trecut. Viața în clasele, pe coridoarele și în curțile școlilor a intrat pe făgașul obișnuit. Știți și dumneavoastră... Acasă, căpșoarele blonde sau brune ale copiilor stau aplecate asupra caietelor sau cărților, urcînd treptele cunoașterii. În catalog au început să apară primele note. Și, zilnic, la amiază sau seara, în poarta școlii unde îi așteptați pe cei mai mici, sau acasă unde sosesc cei mai mari, repetați invariabil „Ce notă ai luat azi ?" O, cifre miraculoase! Un 10 sau un 9 vă descrețesc fruntea, vă umplu inima de bucurie, vă fac să uitați de oboseală. Un 4 sau un 5 vă îngrijorează, vă supără și — vai ! — mîna o ia înaintea gîndului... De cîte ori nu vă aplecați asupra problemelor, nu le conduceți mîna la primele litere, îi ascultați la istorie sau apelați pentru asta la un meditator ? Pentru matematică, română, ori franceză... Dar la educația fizică cum îi ajutați, cum îi pregătiți ? Ce importanță dați acestui obiect de învățămînt, în ce fel înțelegeți activitatea fizică a copiilor dv. ?

Sînt profesor de educație fizică în Capitală, la o școală generală, la ciclul I, și aș vrea să vă vorbesc despre cîteva întîmplări de început de an, petrecute aievea. La educația fizică, de altfel ca și la celelalte materii, copiii au început să primească note. Și în cataloage și în carnetele de elev, pentru probele de control pe care le-am repetat timp de 4 săptămîni — și „10" și „8" și „6". Unii dintre părinți s-au supărat. Corina a fost bătută de mama ei pentru că a luat numai 9 la educația fizică, deși anul trecut a avut 10 „pe linie". Și pe Monica au certat-o. A fost premiantă și acum a venit acasă cu un 7 ! Bunica lui Nicușor, din clasa I, s-a supărat pentru 8-ul primit. Mama Sorinei a venit la școală și mi-a povestit că anul trecut fetița ei a avut 10 și zilnic se plimbă 2 ore cu bicicleta. Cum de a luat acum numai 8 ! Și tatăl lui Daniel era indignat. Abia intrat în școală, fiul său are 10 la 3 materii și tocmai la educație fizică a primit doar 8 !

Să vorbim puțin despre aceste exemple. Despre premianții care la sport au obținut o notă mai mică. Dar, oare, educația fizică nu este (și nu trebuie să fie) o materie ca oricare alta ? Nota 7 i-a folosit, într-un fel, Monicăi. De atunci nu mai uită care-i stînga și care-i dreapta, iar întoarcerile le execută cu precizie... aritmetică. Și Daniel a învățat (datorită notei) să țină spatele drept și capul sus la comanda „drepți". Atitudinea mamei Corinei m-a întristat însă mult. Bătaia pentru 9 ? Chiar la un 4 sau un 5 asta nu constituie o soluționare a cazului. Nu cumva, cîteodată, unii părinți ar merita, mai degrabă decît copiii, să rămînă corigenți la „purtare" în viață ?

Mulți dintre părinți ca cei ai Corinei, Monicăi sau ai lui Daniel, sînt supărați pentru că nota de la educația fizică strică media copiilor lor. Încercați să înțelegeți, dragi părinți, că și la această materie, ca și la celelalte, elevii trebuie să-și însușească anumite cunoștințe. Lecția de sport nu este numai o joacă, o destindere. *Aici copiii trebuie să învețe să meargă frumos, să alerge, să sară, să arunce corect. Mișcările acestea poate (și trebuie) să le execute frumos orice copil sănătos, cu puțină strădanie și puțin interes, în folosul său, pentru dezvoltarea și sănătatea lui. Vor avea mare nevoie de aceste bune deprinderi.*

Poate că Nicușor va deveni un înotător sau un gimnast de performanță, poate că Sorina merge foarte frumos pe bicicletă și, fără îndoială, îi și folosește. Dar trebuie să învețe să nu stea cu spatele îndoit, să alerge corect, să nu-i fie frică să se rostogolească pe saltea.

Ar mai fi multe de spus despre concepția altor părinți ca tatăl lui Crișu, de pildă, care în urma unei operații de amigdalită efectuată acum 4 săptămîni vroia să-l scutească pe fiul său de educație fizică pentru tot restul anului școlar, despre Mariana, Ionel, Mihaela sau Bogdan, care vin la începutul lecției și-mi șoptesc: „Mama mi-a spus să nu fac azi sport, că sînt puțin răcit". Oare Crișu trebuie să explice tatălui său că el este micuț și slab, și dacă va face educație fizică va crește și se va întări ? Oare ceilalți vor ști să spună acasă că mișcările pe care le execută, potrivit cu vîrsta și posibilitățile lor, nu le fac nici un rău și nu-i pot îmbolnăvi ? Că în recreații ei aleargă mai mult (și dezorganizat, pe deasupra), decît la lecțiile de sport ?

Dragi părinți, nu ați văzut ce ochi triști au copiii voștri cînd îi obligați, fără temeiuri serioase, să stea pe un colț de bancă în timp ce ceilalți se zbenguie, se joacă. N-ați observat, probabil, bucuria lui Crișu sau a Marilenei cînd, în sfîrșit, li s-a dat voie să alerge cot la cot cu prietenii și colegii lor. Nu-i privați de un drept și — totodată — de o bucurie ! Și gîndiți-vă la sănătatea lor nu numai cînd vegheați cu inima strînsă și ochii încercănați lîngă patul celui bolnav, ci și atunci cînd maladia poate fi prevenită cu ajutorul educației fizice și sportului. Mișcarea este vaccinul împotriva bătrîneții timpurii, împotriva defectelor de ținută sau de dezvoltare fizică *din cauza cărora se poate suferi, pe tăcute, și nu rareori cu disperare mută, toată viața. Ajutați-ne și ajutați-i să crească nu numai cu mintea sănătoasă, ci și cu trupul sănătos...*

Un profesor de educație fizică

VA FI ÎNVINS CERRO TORRE ?

O interesantă expediție a alpiniștilor englezi în Anzii Patagoniei

Acesta este temutul pisc al „Porții Cerului"

Patru cunoscuți alpiniști englezi, însoțiți de un ziarist, fac ultimele pregătiri în vederea unei ascensiuni ce se anunță de pe acum pasionantă: atacul piscului Cerro Torre, considerat de specialiști ca fiind unul dintre cei mai dificili munți din lume. „Turnul cerului" — cum i se spune în Argentina — înalt de peste 5 000 m și situat la 250 mile nord de Capul Horn, este supus acelorași furtuni crîncene despre care s-a mai scris cu prilejul trecerii navigatorului solitar Chichester pe la sudul continentului latino-american.

Marile dificultăți pe care le ridică ascensiunea pe Cerro Torre au îndemnat în decursul anilor pe mai mulți maeștri ai cățăratului să încerce cucerirea muntelui. Dar, în cele mai multe cazuri, lupta a fost inegală. Chiar și Walter Bonatti, marele alpinist italian, cunoscut pentru realizarea unor valoroase premiere alpine, a eșuat în experiența sa din anul 1958. Furtunile care bîntuie muntele sînt teribile, mărturisea el ziariștilor. Cîteodată, rafalele de vînt, purtînd grindină și pulbere de gheață, ating viteze fantastice și formează în permanență cruste glaciare...

Numai doi din temerarii munților au reușit să răzbată pînă la pisc, în 1959. Dar victoria lor s-a încheiat tragic. Unul dintre ei a fost „măturat" de o rafală și, prins într-o avalanșă, și-a pierdut viața. Al doilea, a fost descoperit de echipele de salvare după trei zile, pe jumătate îngropat de zăpadă. Zguduit de încercările prin care trecuse, el nu a reușit niciodată să dea amănunte privind cucerirea piscului. Cerro Torre se răzbunase pe învingătorii săi și își păstra mai departe taina...

Noii șalengeri ai muntelui sînt alpiniști reputați. Peter Crew, un programator de mașini electronice, în vîrstă de 25 de ani, și Dougal Haston (26 ani), în prezent director al unei școli elvețiene de alpinism, sînt cunoscuți publicului larg din Anglia, mai ales în urma unei ascensiuni neobișnuite întreprinse în scopuri publicitare. La începutul lunii iulie, ei au participat la o escaladare televizată în direct a stîncii „The Old Man of Hoy" din nordul insulei britanice, transmisie urmărită cu interes de milioane de telespectatori. Anul trecut, Haston a cucerit pe ruta directă Eigerul într-o ascensiune dramatică de 30 de zile, iar anul acesta, în februarie, împreună cu Mike Burke, în vîrstă de 26 ani, alt membru al expediției Cerro Torre, a reușit să escaladeze în timp de iarnă versantul nordic al Matterhornului elvețian. Mike Burke a devenit celebru anul trecut, cu prilejul unei operațiuni montane de salvare la care a luat parte, în Elveția. Al patrulea membru al echipei este Martin Boysen, un profesor de științe naturale, de 25 de ani, care a realizat anul acesta două importante premiere alpine. Grupul va fi însoțit de Peter Gillman, reporter al săptămînalului londonez „Sunday Times", care va relata pe larg etapele ascensiunii

Expediția este patronată de Eric Shipton, unul din veteranii luptei care a dus la cucerirea Everestului în 1953 și bun cunoscător al munților Patagoniei. Fabrici producătoare de echipament alpin au furnizat gratuit, în scopuri de reclamă, materialele necesare. Pentru a-și procura restul banilor necesari călătoriei și pregătirii ascensiunii, alpiniștii au recurs la o soluție ingenioasă: toți donatorii vor primi cîte o carte poștală ilustrată a muntelui, cu autografele cățărătorilor și marcată cu un timbru festiv emis de autoritățile argentiniene. Forțele navale și aeriene ale Argentinei au promis de altfel să asigure transportul alpiniștilor pînă la o stație meteorologică situată la cîteva mile de poalele muntelui. De la această stație vor fi transmise și corespondențele lui Peter Gillman pentru presă.

Expediția va părăsi Anglia, plecînd spre Buenos Aires, la începutul lunii noiembrie.

Darul lor...

Start în turneul final al „Cupei României" la baschet. Sub panouri se aliniază Steaua, Dinamo București, Politehnica și I.C.F. Doi favoriți — Steaua și Dinamo — și doi outsideri — Politehnica și I.C.F.

Va cîștiga din nou Steaua ? Dan Niculescu, antrenorul lui Dinamo, este convins că întrecerea va avea alt deznodămînt. Crede în băieții săi. Și băieții cred în el. Dan rămîne mereu tînăr, pasionat, în ciuda vîrstei care l-a scos din rîndul jucătorilor, trecîndu-l printre antrenori.

Și iată „meciul cel mare": Dinamo — Steaua.

Coșuri, coșuri, coșuri...

Emoții, emoții, emoții...

Și-apoi, în tabăra dinamovistă, explozia de bucurie a victoriei. Dinamo va juca în „Cupa cupelor".

Victoria fusese obținută în ziua de naștere a „meșterului", a lui Dan Niculescu.

Simplă coincidență ? Poate că nu. Băieții săi i-au făcut, înaintea altor cadouri, cel mai prețios dar sportiv: victoria.

I. N.